

ANDRZEJ SAPKOWSKI

Myrskykausi

W S O Y

THE WITCHER

← NOITURI →

The WITCHER

NOITURI

Aiemmin ilmestynyt:

Viimeinen toivomus

Kohtalon miekka

Haltiain verta

Halveksunnan aika

Tulikaste

Pääskytorni

Järven neito

ANDRZEJ SAPKOWSKI

Myrskykausi

The WITChER

NOITURI 8

Suomentanut Tapani Kärkkäinen

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Puolankielinen alkuteos
Sezon burz

© 2013, by Andrzej SAPKOWSKI
Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency.

Suomenkielinen laitos © Tapani Kärkkäinen ja WSOY 2017

Sivun 6 sitaatin Friedrich Nietzschen teoksesta
Hyvän ja pahan tuolla puolen suomentanut J. A. Hollo.
Sivun 34 sitaatin William Shakespearen näytelmästä
Venetsian kauppias suomentaneet Tiina Ohinmaa ja Alice Martin.
Sivun 40 sitaatin William Shakespearen näytelmästä
Coriolanus suomentanut Lauri Sipari.
Sivun 180 sitaatin Carlos Castanedan teoksesta
Matka Ixtlanttiin suomentanut Raija Mattila.
Sivun 342 sitaatin William Shakespearen näytelmästä
Rikhard II suomentanut Matti Rossi.

ISBN 978-951-0-42199-4

Painettu EU:ssa

*Aaveilta, kadotetuilta,
pitkäjalkaisilta pedoilta,
ja otuksilta, mi yössä jyskyttää
pelasta meidät, oi hyvä Jumala!*

The Cornish Litany -nimellä tunnetusta rukouksesta (1300–1500-l.)

*Sanotaan, että edistys valaisee pimeyden. Mutta aina,
aina tulee olemaan pimeyttä. Ja pimeydessä vaanii aina
Pahuus, pimeys on aina täynnä torahampaita ja raatelukynsiä,
murhaa ja verta. Aina tulee olemaan olioita,
jotka iskevät yössä. Ja me noiturit olemme sitä varten,
että iskemme niille takaisin.*

Vesemir, Kaer Morhen

*Joka taistelee hirviötä vastaan, katsokoon, ettei
hän itse muutu siinä hirviöksi. Ja kun katsot kauan
pimeyteen, katselee myös pimeys sinuun.*

Friedrich Nietzsche,
Hyvän ja pahan tuolla puolen

*Pimeyteen katseleminen on minusta täysin idiootti-
maista. Maailmassa on paljon asioita, joita ennem-
min kannattaa katsoa.*

Valvatti, *Runouden puoli vuosisataa*

Ensimmäinen luku

Se eli vain tappaakseen.

Siinä se makasi, auringon kuumentamalla hiekalla.

Se oli keskittynyt aistimaan värähdyksiä, joita maahan painetut karvaiset tuntosarvet ja viiksikarvat sen aivoihin välittivät. Vaikka värähdykset olivat etäisiä, Idr tunsu ne selvästi ja täydellisesti ja pystyi niiden pohjalta määrittelemään sekä uhrin suunnan ja liikkumisnopeuden että painon. Useimmille samaan tapaan metsästäville petoeläimille ensisijainen asia olisi ollut saaliin paino, sillä vaaninta, hyökkäys ja takaa-ajo kuluttivat energiaa, joka piti täydentää vastaavalla, ravinnosta saatavalla energiamäärällä. Valtaosa Idrin kaltaisista petoeläimistä olisi luopunut hyökkäyksestä, jos saalis olisi liian pienikokoinen. Vaan ei Idr. Idr ei ollut olemassa syödäkseen ja jatkaakseen sukua. Sitä ei ollut luotu sitä varten.

Se eli tappaakseen.

Jalkojaan varovasti nostellen se kampeutui ulos tuulen kaataman puun juuripaakun alta, ryömi lahonneen kannon poikki, harppasi kolmella loikalla rungon yli ja kuin aave luikahti metsänaukion halki, katosi saniaisten kirjoman karikkeen sekaan ja sulautui tiheikköön. Se liikkui nopeasti ja ääneti, välillä juosten ja välillä loikkien kuin valtava hepokatti.

Sitten se katosi risukkoon ja painoi vatsapanssarinsa maata vasten. Maan värähtelyt tuntuivat yhä selkeämmin. Idrin tuntekarvoista ja turkista välittyvät impulssit alkoivat muodostua kuvaksi. Suunnitelmaksiksi. Idr tiesi jo, mitä kautta se pääsisi uhrin luo, missä kohtaa katkaisisi tämän tien, miten pakottaisi tämän pakoon, miten pitkällä loikalla rojahtaisi takaapäin päälle, miltä korkeudelta iskisi, viiltäisi partaveitsenterävillä leuoillaan. Värähtelyt ja impulssit nostattivat sen sisällä jo aavistuksen riemusta, jonka se saisi kokea kun tuskanhuuto lävistäisi ilman. Idr väräsi hieman, availi ja suljeskeli pihtejään ja saksiaan.

Maankamaran tärähtelyt olivat jo hyvin selkeitä, ja ne alkoivat erottua toisistaan. Idr tiesi jo, että uhreja oli enemmän kuin yksi, todennäköisesti kolme tai kenties jopa neljä. Kaksi tömsytti maata tavanomaisesti, kolmannen aiheuttamat tärähtelyt viittasivat vähäiseen massaan ja painoon. Neljäs taas – jos neljättä ylipäätään oli – aiheutti epäsäännöllisiä, heikkoja ja ailahtelevia tärähtelyjä. Idr jähmettyi paikalleen, jännitti ruumistaan, työnsi tuntosarvet esiin ruohikosta ja tutkaili ilman liikkeitä.

Maan tärähtelyistä saattoi vihdoinkin lukea sen, mitä Idr odotti. Uhrin eivät kulkeneet yhdessä. Yksi, pienin, tuli taempana. Ja neljäs, epämääräinen, oli kadonnut. Se oli siis ollut valesignaali, harhakaiku. Idr ei enää piitannut siitä.

Pikkusaalis erkaantui muista vielä selvemmin. Maa tömsi lähempänä. Idr jännitti takajalkansa, ponnisti ja hyppäsi.

*

Tyttö kirkkaisi läpätunkevasti. Hän jähmettyi paikalleen sen sijaan että olisi rynnännyt pakoon. Ja alkoi huutaa suoraa huutoa.

*

Noituri heittäytyi tytön suuntaan ja veti miekan esiin kesken loikan. Ja tajusi siinä samassa, että jokin on hullusti. Että häntä oli johdettu harhaan.

Risukärriä perässään raahaava mies karjaisi ja lennähti Geraltin silmien edessä sylen verran ilmaan, ja verta roiskui ylt-ympäriinsä. Mies putosi maahan ponnahtaakseen siinä samassa uudelleen ilmaan, nyt kahtena verta syöksevänä kappaleena. Enää hän ei huutanut. Nyt kiljui sen sijaan nainen, joka samoin kuin tyttärensä oli jähmettynyt paikoilleen kauhun kangistamana.

Noituri onnistui pelastamaan naisen, vaikka oli varma ettei onnistuisi. Hän hyppäsi vereen tahriutuneen naisen luo ja tönäisi tätä rajusti niin että tämä horjahti polulta metsään, suoraan saniaispöheikköön. Ja siinä samassa hän tajusi, että tämäkin oli harhautus. Juoni. Harmaa, littana, monijalkainen ja uskomattoman nopea hahmo etääntyi näet kärriä ja ensimmäisen uhrin luota. Se hivuttautui seuraavan uhrinsa suuntaan. Geralt sän-täsi sen perään.

Jos tyttö olisi jäänyt paikoilleen, Geralt ei olisi ehtinyt apuun. Mutta tyttö osoitti kuitenkin tervettä järkeä ja lähti pinkomaan pakoon minkä jaloistaan pääsi. Harmaa hirviö olisi saanut hänet kiinni nopeasti ja kepeästi – ottanut kiinni, tappanut ja palannut takaisin tappamaan naisenkin. Juuri niin olisi käynyt, jollei noituria olisi ollut.

Noituri sai hirviön kiinni – hän hyppäsi ja iski kengänkoronsa sen yhden takajalan päälle. Jos hän ei olisi saman tien loikannut sivuun, hänellä itsellään olisi ollut nyt yksi jalka vähemmän. Harmaa otus nimittäin kiepsahti ympäri häkellyttävän nopeasti, ja sen sirpinmuotoiset sakset louskahtivat millin päässä Geraltista. Ennen kuin noituri sai tasapainonsa takaisin, hirviö oli ponnahtanut taas jaloilleen ja hyökkäsi. Geralt puolustautui vaistomaisesti lavealla ja jokseenkin umpimähkäsellä miekaniskulla ja onnistui torjumaan hirviön. Hän ei

saanut vahingoitettua sitä, mutta aloite oli nyt taas hänen käsissään.

Hän havahtui, hyökkäsi otuksen kimppuun ja viilsi sen litteän päärinnan auki korvanjuuresta alkaen. Ennen kuin otus tokeni, Geralt iski siltä irti leuan vasemman puolen. Hirviö hyökkäsi hänen kimppuunsa jalkojaan heilutellen ja yritti seivästää hänet jäljellä jääneellä leuallaan kuin alkuhärkä. Noituri iski siltä irti lopunkin leuan. Nopealla miekaniskulla hän leikkasi pois yhden saksista. Ja sitten hän iski miekkansa uudelleen otuksen päärintaan.

*

Idr tajusi vihdoinkin, että se oli vaarassa. Että sen oli paettava. Sen oli paettava, paettava kauas, mentävä piiloon, vetäydyttävä jonnekin. Se oli olemassa vain ja ainoastaan tappaakseen. Voidakseen tappaa sen oli regeneroitettava. Sen oli paettava... Paettava...

*

Noituri ei päästänyt sitä pakenemaan. Hän juoksi otuksen kiinni, polki jalkansa sen takaruumiin päälle ja iski miekalla suoraan ylhäältä, kaikin voimin. Tällä kertaa päärinnan pansari antoi periksi, ja siihen tulleesta halkeamasta roiskahti ja valui paksua, vihertävää verta. Hirviö rimpuili ja sen jalat kuopivat maata.

Geralt iski jälleen, ja tällä kertaa litteä pää irtosi kokonaan muusta ruumiista.

Hän hengitti raskaasti.

Kaukaisuudesta kuului jyrinää. Tuulenpuuskat ja nopeasti mustuva taivas ennakoivat lähestyvää myrskyä.

*

Vasta virkaan astunut linnanherra Albert Mekoni toi heti ensi tapaamisella Geraltin mieleen lantun – mies oli pyöreä, pese­mätön, paksunahkainen ja kaikin puolin epäkiinnostava. Toi­sin sanoen hän ei juurikaan eronnut muista alemman tason vir­kamiehistä, joiden kanssa Geralt oli elämänsä varrella joutunut tekemisiin.

”Taitaa olla totta”, linnanherra sanoi. ”Että pulmiin ei mi­kään tepsii yhtä hyvin kuin noituri.

Jonas, edeltäjäni, kehui sinua kehumasta päästyään”, hän jat­ko­i saamatta Geraltissa aikaan minkäänlaista reaktiota. ”Ja aja­tella, pidin häntä valehtelijana. Tai siis en uskonut ihan kaikkea, mitä hän kertoi. Tiedän, millaisia satuja täkäläiset osaavat sepi­­tää. Varsinkin tietämätön kansa, se näkee joka askeleella kaiken maailman ihmeitä ja kummia ja ties mitä noitureita, joilla on yliluonnollisia kykyjä. Ja yhtäkkiä kaikki onkin totta kuin kir­konrotta. Siellä korvessa, joen varressa, väkeä ehti kuolla kuin meren mutaa. Kas kun sitä kautta pääsee oikaisemaan kylään, sieltä ne kaikki aina menivät, tyhmyrit... Suoraan suden suuhun. Vähät välittivät varoituksista. Ajat on sellaiset, että on paras olla norkoilematta erämaissa tai vaeltelematta metsissä. Joka nur­kalla vaanii hirviöitä tai ihmissyöjiä. Temeriassa, Tukajin reuna­vuoreissa, sattui vähän aikaa sitten ihan kauhea tapaus, kun joku metsähirviö tappoi viisitoista ihmistä miilunpolttajien kylässä. Sarvela taisi olla paikan nimi. Olet varmaan kuullut siitä? Etkö? Mutta totta se on, vannon. Ihan peräti noidat kuulemma teki­vät Sarvelassa tutkimuksen asiasta. No, riittää jo tästä. Me täällä Ansegisissa olemme turvassa. Sinun ansiostasi.”

Linnanherra otti kaapista lipkaan. Hän levitti pöydälle pa­periarkin ja kostutti kynän musteeseen.

”Lupasit tappaa otuksen”, hän sanoi päätään kohottamatta. ”Eikä lupauksesi jäänyt pelkäksi suunpieksännäksi. Olet luo­­tettava heppu maankiertäjäksi... Ja pelastit sikäläisten hengen. Kiittivätkö edes? Lankesivatko jalkoihisi?”

Eivät langenneet, noituri mietti ja kiristeli hampaitaan. Koska eivät ehtineet vielä täysin toeta. Ja minä lähden täältä ennen kuin he ehtivät toeta. Ennen kuin tajuavat, että käytin heitä syöttinä, niin varma olin siitä, että onnistuisin pelastamaan koko kolmikon. Lähden ennen kuin tyttö tajuaa, että minun takiani hän on nyt puoliksi orpo.

Noituria etoi. Se johtui todennäköisesti taistelun alla nautituista eliksiireistä. Todennäköisesti.

”Se hirviö siellä oli aikamoinen iljetys”, linnanherra totesi samalla kun ripotteli paperille hiekkaa ja ravisteli sen sitten lattialle. ”Vilkaisin raatoa, kun kantoivat sen kaupunkiin... Mikä se oikein oli?”

”Araknomorfi.”

Albert Mekoni liikkuteli huuliaan yrittäessään turhaan toistaa sanan.

”Pthyi, oli mikä oli, hukka tuli ja peri sen. Tuolla miekallako sinä sen nirhit? Tuolla terällä? Saako katsoa?”

”Ei.”

”Haa, varmaan taikaterä. Ja kallis... Himottaa monia... No, me tässä vain jaarittemme ja kello käy. Sopimus on valmis, nyt on maksun aika. Mutta ensin muodollisuudet. Kuittaa saatavasi. Tai siis piirrä risti tai jokin muu merkki.”

Noituri otti hänelle ojennetun kuitin ja käänsi sen valoon päin.

”Katsokaas tätä”, linnanherra sanoi, pyöritteli päätänsä ja nutristi suutaan. ”Mieshän osaa peräti lukea.”

Geralt laski paperin pöydälle ja työnsi sen virkamiehen suuntaan.

”Paperiin on pujahtanut pieni virhe”, hän sanoi asiallisesti ja hiljaisella äänellä. ”Sovimme viidestäkymmenestä kruunusta. Kuitti on kirjoitettu kahdeksallekymmenelle.”

Albert Mekoni risti kätensä ja tuki leukansa niitä vasten.

”Ei se ole virhe”, hän sanoi ääntään madaltaen. ”Pikemmin-

kin todiste ihailusta. Tapoit kaamean hirviön, se oli varmastikin vaikeaa... Summa ei ihmetytä ketään..."

"En ymmärrä."

"Vai et muka. Älä leiki viatonta. Väitätkö muka, että Jonas, joka täällä piti virkaa ennen minua, ei kirjoittanut sinulle tällaisia kuitteja? Panen pääni pantiksi että..."

"Että mitä?" Geralt keskeytti. "Että hän suurensi kuittien summia? Ja erotiuksen, jonka verran hän laihdutti kuninkaallista kassaa, jakoi puoliksi kanssani?"

"Puoliksi?" linnanherra irvisti. "Eipäs nyt liioitella, noituri hyvä, eipäs liioitella. Niin iso herrako sinä muka olet? Saat erotiuksesta kolmanneksen. Kymmenen kruunua. Sinulle sek in jo paljon. Minulle kuuluu enemmän jo ihan viran puolesta. Valtion virkamiesten kuuluu olla äveriäitä. Mitä äveriäämpiä ovat virkamiehet, sitä korkeampi on valtion arvovalta. Mitä sinä sellaisesta voisitkaan tietää. Tämä keskustelu alkaa ikävystyttää minua. Panetko puumerkkisi vaiko et?"

Pisarat ropisivat kattoon, ulkona satoi kuin saavista kaataen. Mutta enää ei jyrissyt, myrsky oli jo vetäytynyt loitommalle.

Välíosa

Kaksi päivää myöhemmin

”Olkaa hyvä, arvon neiti”, sanoi Kerackin kuningas Belohun ja nyökkäsi päätään majesteetillisesti. ”Olkaa niin hyvä. Palvelijat! Tuoli!”

Salin kattoa koristi plafondi, maalaus joka esitti aaltoja kyntävää purjelaivaa, tritoneita, hippokampeja ja joitakin hummeria muistuttavia olioita. Yhdellä seinistä oleva maalaus puolestaan oli maailmankartta. Kartta, kuten Punakoralli oli jo aiemmin todennut, oli alusta loppuun silkkaa mielikuvituksen tuotetta, eikä sen mantereiden ja merien sijainnilla ollut mitään tekemistä todellisuuden kanssa. Mutta kaunis ja aistikas se kyllä oli.

Kaksi paašipoikaa raahasi ja asetti paikoilleen raskaan, veistoksen koristellun tuolin. Velhonainen istuutui ja laski kätensä käsinojille siten, että rubiinein koristellut rannerenkaat olivat hyvin näkyvillä eivätkä voineet jäädä keneltäkään huomaamatta. Kiharretuilla hiuksillaan hänellä oli lisäksi rubiinidiadeemi ja syvään uurretussa kaula-aukossaan rubiinikaulanauha. Kaikki varta vasten kuninkaan audienssia varten. Velhonainen halusi tehdä vaikutuksen. Ja niin hän tekikin. Kuningas Belohun tuijotti naista silmät suurina – oli tosin vaikea sanoa, katseliko hän rubiineja vai kaula-aukkoa.

Belohun, Osmykin poika, oli tavallaan kuningas ensimmäisessä polvessa. Hänen isänsä oli koonnut sievoisen omaisuuden

merikaupassa ja ilmeisesti hieman myös merirosvouksessa. Kilpailijansa likvidoituaan ja saatuaan monopolin meriliikenteen kabotaasissa Osmyk oli nimittänyt itsensä kuninkaaksi. Oma toiminen kruunaus vain muodollisesti vahvisti *status quon* eikä herättänyt sen kummempaa huomiota saati nostattanut vastalauseita. Aiempien yksityissotiensa ja -kärhämiensä avulla Osmyk oli hoitanut pois päiväjärjestyksestä raja- ja toimivalta-kiistat naapuriensa Verdenin ja Cidarisin kanssa. Nyt kaikki tiesivät, mistä Kerack alkaa, mihin se loppuu ja kuka siellä pitää valtaa. Ja se, joka piti valtaa, oli tietysti kuningas – titteli kuului Osmykille automaattisesti. Titteli ja valta siirtyvät luonnollisesti isältä pojalle, joten kukaan ei ihmetellyt, kun Osmykin kuoltua valtaistuimelle nousi hänen poikansa Belohun. Poikia Osmykilla oli kyllä enemmänkin, ainakin neljä Belohunin lisäksi, mutta he kaikki luopuivat oikeudestaan kruunuun, yksi peräti vapaaehtoisesti. Tällä tavoin Belohun oli hallinnut Kerackia jo yli kaksikymmentä vuotta ja sukuperinteen mukaisesti kerännyt sievoiset voitot niin telakkatoiminnasta, kuljetusalalta, kalastuksesta kuin merirosvouksesta.

Mutta nyt istui kuningas Belohun korokkeella olevalla valtaistuimella soopelikalpakki päässään ja valtikka kädessään ja piti audienssia. Majesteettisena kuin lantakuoriainen lehmäläjän huipulla.

”Kunnianarvoisa ja sydämellemme niin mieluisa neiti Lytta Neyd”, Belohun totesi tervehdykseksi. ”Meidän rakas velhomme on taas kerran suvainnut tulla käymään Kerackissa. Varmaan taas kerran pidemmäksikin aikaa?”

”Meri-ilma on eduksi terveydelleni”, Punakoralli sanoi ja nosti hännäävästi jalan toisen päälle esitelläkseen nyöritettyjen saapikkaittensa muodikasta korkkipohjaa. ”Teidän kuninkaallisen majesteettinne armeliaalla luvalla.”

Kuningas katsoi kahden puolen istuviin poikiinsa. Kummatkin olivat pitkiä kuin seipäät, mutta eivät mitenkään muis-

tuttaneet luisevaa ja suonikasta isäänsä, joka taas oli jokseenkin lyhyenlöntä. Pojat eivät muutenkaan näyttäneet veljeksiltä. Vanhempi Egmond oli musta kuin korppi ja Xander, hieman nuorempi, lähes albiinonvaalea. Kumpikin katseli Lyttää vailla minkäänlaista sympatiaa. Heitä luonnollisestikin ärsytti velhojen nauttima etuoikeus, joka salli heidän istua kuninkaiden läsnä ollessa. Etuoikeus oli kuitenkin yleisesti hyväksytty, eikä kukaan itseään sivistyneenä pitävä voinut sitä kyseenalaistaa. Ja Belohunin pojat halusivat totisesti käydä sivistyneestä.

”Myönnämme armeliaasti luvan”, Belohun sanoi hitaasti. ”Tietyin varauksin.”

Punakoralli nosti kätensä ja katseli mielenosoituksellisesti kynsiään. Se tarkoitti, että hänen puolestaan Belohun voisi tunkea varauksensa minne lystäsi. Kuningas ei huomannut merkkiä. Ja jos huomasi, peitti asian taitavasti.

”Korviimme on kantautunut, että arvon neiti Neyd valmistaa taikaeliksiirejä naisille, jotka eivät halua saada lapsia”, hän sanoi puhisten kiukkuisesti. ”Ja niitä, jotka ovat jo raskaana, neiti auttaa lähdeettämään sikiön. Me täällä Kerackissa pidämme tällaista menettelyä moraalittomana.”

”Se, mihin naisella on luontainen oikeus, ei voi olla moraalitonta *ipso facto*”, Punakoralli sanoi kuivasti.

”Naisella on oikeus odottaa mieheltä vain kahdenlaisia lahjoja”, kuningas totesi ja jännitti laihaa vartaloaan valtaistuinta vasten. ”Kesäksi raskautta ja talveksi ohuita tuohivirsuja. Niin ensimmäisen kuin toisen lahjan tarkoitus on ankkuroida nainen kotiin. Koti on näet naiselle oikea paikka, itse luonto on sen hänelle antanut. Nainen suurine mahoineen ja helmoissa roikkuvine piltteineen ei lähde kotoa eikä hänen päähänsä juolahda tyhmiä ajatuksia, ja niin miehen mieli pysyy tyynenä. Mieleltään tyyni mies taas pystyy paiskimaan töitä valtiaansa rikkaiden ja hyvinvoinnin eteen. Kun mies tekee työtä otsa hiessä,

uutterasti ahertaen, ja kun hän voi olla laumansa suhteen rauhallisella mielellä, hänenkään päähänsä ei juolahda tyhmiä ajatuksia. Mutta kun joku menee sanomaan naiselle, että tämä voi synnyttää milloin haluaa, ja jos hän ei halua, hänen ei tarvitse synnyttää laisinkaan, ja kun joku vielä menee kertomaan ja tarjoamaan hänelle tähän keinoon, niin silloin, oi arvon velhoneito, silloin yhteiskuntajärjestys alkaa horjua.”

”Näin on”, huikkasi väliin prinssi Xander, joka oli jo kauan odottanut tilaisuutta päästä huikkaamaan väliin. ”Näin juuri!”

”Äitiyttä vieroksuva nainen”, Belohun jatkoi, ”nainen jota eivät maha, kehto ja pilit sido kotiin, joutuu nopeasti himon valtaan. Se on päivänselvää ja väistämätöntä. Silloin miehen mielenlyyneys ja sielun tasapaino on mennyttä, hänet harmoniansa rikkoutuu rutisten, hänen nenäänsä kantautuu yhtäkkiä paha haju, eikä harmoniasta ja järjestyksestä ole enää jälkeäkään. Varsinkaan siitä järjestyksestä, joka on arkisen aherruksen perusta. Ja myös minun siitä kokoamieni hedelmien perusta. Sellaisista ajatuksista on lisäksi vain lyhyt matka levottomuuksiin. Kapinointiin, rettelöihin ja kumouksiin. Tuliko selväksi? Joka antaa akoille välineitä raskauden ehkäisemiseen tai keskeyttämiseen, horjuttaa yhteiskuntajärjestystä ja kiihottaa kansaa levottomuuksiin ja kapinointiin.”

”Näin on”, huikkasi väliin Xander. ”Naulan kantaan!”

Lytta vähät välitti Belohunin auktoriteetista ja vallantäyteydestä, sillä hän tiesi tasan tarkkaan, että nautti velhona koskemattomuutta ja että ainoa, mitä kuningas asialle mahtoi tehdä, oli pieksää suutaan. Lytta kuitenkin pidättäytyi sanomasta suoraan, että Belohunin kuningaskunnassa oli rutissut ja haissut jo pitkään, että järjestystä koko maassa ei ollut nimeksikään ja että ainoa harmoniaan liittyvä sana, jonka maan asukkaat tiesivät, oli harmonikka. Ja että se, että asiaan sotketaan naiset, äitiys tai äitiyden vierastaminen, ei kerro ainoastaan misogyniasta vaan myös vähä-älyisyydestä.

”Pitkässä puheenvuorossasi”, hän sanoi mielessään ajattelemansa sijaan, ”toistui sitkeästi rikkauden ja hyvinvoinnin kasvattamisen teema. Ymmärrän sinua kerrassaan oivallisesti, sillä minullekin oma hyvinvointi on sängen rakas asia. En myöskään ole mistään hinnasta valmis luopumaan mistään, mikä lisää hyvinvointiani. Olen sitä mieltä, että naisella on oikeus synnyttää, milloin tahtoo, ja olla synnyttämättä, milloin tahtoo, mutta en ryhdy väittelemään siitä, sillä jokaisella on viime kädessä oikeus omiin mielipiteisiinsä, olkoot ne millaisia tahansa. Haluan vain kiinnittää huomiota siihen, että perin maksun naisille antamistani neuvoista. Nämä maksut ovat jokseenkin olennainen osa tulojani. Kuningas hyvä, maassasi on markkinatalous. Pyydän siis: älä puutu tulonlähteisiini. Sillä, kuten tiedät, tuloni ovat myös kapitulin ja koko velhoyhteisön tuloja. Ja velhoyhteisö reagoi hyvin kielteisesti siihen, jos joku yrittää kaventaa sen tuloja.”

”Yritätkö sinä uhkailla minua?”

”Kaikkea kanssa, en sinne päinkään. Ilmaisen sen sijaan haluan pitkälle menevään apuun ja yhteistyöhön. Tiedä, Belohun, että jos riisto- ja ryöväyspolitiikkasi johtaa Kerackissa levottomuuksiin, jos täällä – lennokkaasti sanottuna – leimahtaa ilmoille kapinan liekki, jos kumouksellinen roskasakki tunkeutuu tänne palatsiin raahatakseen sinut täältä pois, syöstäkseen sinut valtaistuimelta ja sitten ripustaakseen sinut ensimmäiseen kohdalle sattuvaan oksaan... Silloin voit luottaa velhoyhteisön apuun. Me kiiruhdamme avuksesi. Emme salli kapinoita emmekä anarkiaa, sillä ne ovat haitaksi meillekin. Riistä sinä siis maatasi edelleen ja kasvata rikkauksiasi. Kasvata niitä kaikessa rauhassa. Mutta älä estä toisia kasvattamasta omiaan. Tämä on pyyntöni ja neuvoni.”

”Neuvosi?” Xander kiivastui ja nousi seisomaan. ”Sinäkö jakelet neuvoja? Isälle? Isä on kuningas! Kuninkaat eivät kuuntele neuvoja, kuninkaat käskevät!”

”Istu alas, poika, ja ole hiljaa”, Belohun sanoi irvistäen. ”Ja sinä, velho, kallista korvaasi. Haluan sanoa sinulle jotakin.”

”Niin?”

”Olen ottamassa itselleni uuden vaimon... Seitsentoistavuotiaan... Oikean pikku kirsikan. Kirsikan kreemipedillä.”

”Onneksi olkoon.”

”Teen sen dynastian takia. Haluan pitää huolen vallanperimyksestä ja siitä, että valtiossa säilyy järjestys.”

Egmund, joka tähän asti oli vaiennut kuin muuri, tempaisi päänsä pystyyn.

”Vallanperimyksestä?” hän murahti, ja Lytta pani merkille ilkeän kiillon hänen silmissään. ”Mistä vallanperimyksestä? Sinulla on kuusi poikaa ja kahdeksan tytärtä, jos äpäretkin laskeetaan mukaan. Eikö se jo riitä?”

”Tässä näet”, Belohun sanoi ja heilautti luista kättään. ”Tässä näet, neiti Neyd. On pidettävä huoli vallanperimyksestä. Minunko olisi jätettävä valtakunta ja kruunu jollekulle, joka tuolla tavoin puhuu omalle isälleen? Onneksi olen vielä elossa ja kiinni vallankahvassa. Ja aion pysyä siinä kiinni vielä kauan. Kuten sanoin, aion ottaa vaimon...”

”Niin?”

”Jos...” kuningas sanoi, raaputti korvaansa ja katsoi Lyttää silmät sirrillään. ”Jos hän... uusi vaimoni siis... kääntyisi puoleesi ja pyytäisi niitä konstejasi... Kiellän sinua antamasta niitä hänelle. Koska minä vastustan sellaisia konsteja! Ne ovat moraalittomia!”

”Voimme sopia niin”, Punakoralli sanoi hymyillen lumoa-vasti. ”Jos sinun pikku kirsikkaisesi kääntyisi puoleeni, en antaisi hänelle mitään. Lupaan niin.”

”Tuota puhetta minä ymmärrän”, Belohun sanoi kasvot kirkastuen. ”Katsos, miten hienosti me tulemmekaan juttuun. Yhteisymmärrys ja molemminpuolinen kunnioitus ovat kaiken perusta. Ja jos ollaan eri mieltä, on oltava sitä näetisti.”

”Näin on”, Xander huikkasi väliin. Egmund huokaisi ja kirosi partaansa.

”Mitä tulee kunnioitukseen ja yhteisymmärrykseen”, Punakoralli aloitti, kiersi punaisen hiuskiehkuran sormensa ympäri ja loi silmänsä ylös, kohti katon plafondia. ”Samoin kuin harmoniaan ja järjestykseen valtakunnassasi... Minulla on sinulle eräs tieto. Luottamuksellinen tieto. Inhoan kantelemista, mutta vielä enemmän inhoan petosta ja varkautta. Ja kuningas hyvä, kyse on hävyttömästä taloudellisesta väärinkäytöksestä. On ihmisiä, jotka yrittävät varastaa sinulta.”

Belohun kumartui eteenpäin valtaistuimellaan, ja hänen kasvoilleen kurtistui susimainen ilme.

”Kuka? Nimiä!”

Kerack, kaupunki Cidarisin kuningaskunnan pohjoisosassa, Adalattejoen suistossa. Entinen K:n kuningaskunnan pääkaupunki. Kuningaskunta rappeutui taitamattoman kuningashuoneen ja hallitsijasuvun sammumisen vuoksi, menetti merkityksensä ja joutui lopulta naapurivaltioiden osiin jakamaksi. K:ssa on satama, joitakin tehtaita, majakka ja noin 2 000 asukasta.

Effenberg ja Talbot, *Encyclopaedia Maxima Mundi*, osa VIII

UUSI, MEHEVÄ TARINA NOITURI GERALTISTA!

Kahdesti Suomessa Tähtifantasia-palkittu Noituri-saaga jatkuu vetävällä romaanilla, jonka tapahtumat sijoittuvat sarjan aloittaneen *Viimeinen toivomus* -novellikokoelman aikoihin.

Noiturin kuuluisat miekat on ryöstetty – ja juuri nyt Geralt tarvitsisi niitä enemmän kuin koskaan. Kerackin prinssi epäilee, että tekeillä on palatsivallankumous, ja hän on pyytänyt Geraltin apua. Noiturin on kuitenkin päästävä sulokkaan ja salaperäisen velho Punakorallin pauloista, ennen kuin hän voi jatkaa edes miekkavarkaan jäljitystä, mutta velhonaisella on aivan omia suunnitelmia Geraltin varalle. Myrskykausi on alkanut, ja pian noituri on uskollisen toverinsa bardi Valvatin kanssa korviaan myöten moninaisten tapahtumien ja juonittelujen pyörteissä...

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-42199-4